

AIDA
SKRIPNIKOVA

MARTELARES
UIT LENINGRAD

ca.

De Bijbelteksten in dit boek zijn overgenomen uit de Statenvertaling (SV).

Deze heruitgave is tot stand gekomen door samenwerking met Stichting Friedensstimme.

Dit boekje bestaat uit een artikel van redacteur Valen Ivanovitsj Kuzin (hoofdstuk 1), waarin hij zich richt tot Aida Skripnikova en andere christenen. Hij doet dat op een agressieve en neerbuigende manier. Hij gebruikt geen hoofdletters voor woorden die naar God verwijzen en spreekt Aida aan met jij en je. Aida reageert vervolgens op zijn artikel (hoofdstuk 2), en doet dat op eerbiedige wijze jegens God en respectvolle wijze naar Valen Ivanovitsj Kuzin toe. Je kunt dat terugzien aan de wijze waarop zij met hoofdletters omgaat en hoe ze Kuzin aanspreekt.

AIDA SKRIPNIKOVA – MARTELARES UIT LENINGRAD

Copyright © 1974 en 2024 Uitgeverij Gideon

Auteur: Aida Skripnikova

Tekstbewerking: Stichting Friedensstimme en Uitgeverij Gideon

Omslagontwerp en typografie: Jonathan Reining, Jore ontwerp

Jaar van uitgave: 1974

Tweede, herziene druk: mei 2024

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

ISBN: 978-90-5999-267-2

NUR: 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een databank of doorgegeven in welke vorm of op welke wijze dan ook, behalve voor korte citaten in recensies of artikelen, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

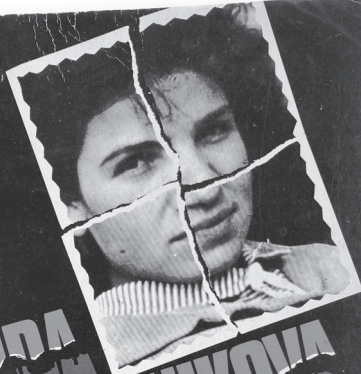
Voorwoord Geert-Jan Noorman,
Stichting Friedensstimme 7

Voorwoord Aida Skripnikova 13

1. 'Wees geen lijk onder de levenden' 16
2. 'Ontbind mijn voeten' 32
3. 'Niet voor verbetering vatbaar' 54

Nawoord Anne van der Bijl 58

Over Stichting Friedensstimme 63

НИДА
НИДА
СВЯТАЯ
НИДА
МАТЕЛАРЕС
УИТ
ЛЕНИНГРАД

VOORWOORD

We schrijven 1988. Ik was achttien. Opgegroeid in een ongelovig gezin, had ik kort daarvoor de Heere leren kennen. In mijn hart was een verlangen ontstaan naar het Woord van God en naar alles wat daarmee samenhangt. Dus struinde ik op een druilerige zaterdag wat rond in een tweedehands boekwinkeltje waar ik vaak kwam, maar waar ik aan de afdeling ‘religie’ altijd voorbijgelopen was. Nu echter was alles anders geworden. En op die paar planken vond ik schatten. Kennelijk had een onbekende broeder of zuster kort daarvoor zijn of haar boeken weggedaan en ik kon die zaterdagmiddag zomaar, en voor een prikkie, een beste stapel boeken aanschaffen. Biografieën, onder andere van Hudson Taylor herinner ik mij. Een boek van A.W. Tozer (ook trouwens een stevige puritein die nu nog staat te pronken in mijn kast, maar die ik, tot mijn schande, nog steeds niet gelezen heb). Voorts nog meer prima geestelijke lectuur die mij tot zegen was bij de eerste schreden achter de Heere Jezus aan.

Mijn kennismaking met Aida

En o ja, er zat ook een boekje tussen met als titel: ‘Aida Skripnikova, martelares uit Leningrad’ (zie hiernaast). Niet per se een heel aantrekkelijk boekje en ook geen spannende titel. Waarom ik het toch meenam? Dat weet ik tot op de dag van vandaag niet. Maar het was klein, dun en licht, en daarom het eerste boekje waarin ik begon

te lezen. En het zaad van liefde en betrokkenheid bij de vervolgte kerk werd erdoor gezaaid in mijn hart. Ik hield gelijk van deze Aida.

Aida opende mijn ogen voor het lijden van de vervolgte christenen in de communistische wereld. Ik wist daar niets van af. Zelf was ik tot mijn bekering actief geweest binnen de Jonge Socialisten. Daar werd juist zeer positief gesproken over de Sovjet-Unie. Maar nu las ik dit verhaal (hoewel, ‘verhaal’), van een dappere jonge vrouw van negentien die zich in de rechtbank kranig verweert tegen leugens en bedrog. Negentien jaar. En zo dapper, zo intelligent, zo honderd procent verkocht voor de zaak van Christus. Daar moest ik meer van weten. Dus las ik boek na boek na boek over de vervolgte kerk. Maar het begon voor mij met deze jonge zuster, Aida.

Pas na een lange omweg en vele jaren later mocht ik nauw betrokken raken bij het werk voor christenen in Rusland. De tijd van vervolging was al lang voorbij. Maar Aida was ik niet vergeten. In 2014 mocht ik voor Stichting Friedensstimme de stad Sint-Petersburg (in de communistische tijd was dat Leningrad) in Rusland bezoeken. Het boekje nam ik mee en een oudere zuster die ik ontmoette, vroeg ik: ‘Kent u deze Aida Skripnikova? Leeft zij nog?’ Ze keek mij bijna niet-begrijpend aan. ‘Of ik zuster Aida ken? Natuurlijk ken ik die. Zij zit elke zondag naast mij in de samenkomst.’ Ik twijfelde even. Bedoelden we echt dezelfde Aida? Ik liet haar het boekje zien. ‘Da, da, da. Ja, ja, ja. Dat is mijn lieve zuster Aida. Natuurlijk ken ik haar.’